

Navay had haast. Er werden eenige woorden gewisseld; toen spoedden beide vrienden naar den uitgang, om de electriche tram te nemen, maar vlak bij dien uitgang botsten zij tegen twee verdacht uitzierende individuen aan. Er was opzet in 't spel; dat begreep Navay wel.

„Een beetje kalm aan!” zei Navay, „zie, waar je loopt!”

„Moei je met je eigen zaken!” was het grove antwoord; „de tijd, om voor de aristocraten in het stof te kruipen, is voorbij.”

Het was een kleine kerel met een misvormden rug en een gemeen gezicht, die deze woorden sprak, en Hollán, die het heele geval had gezien, vertelde aan de anderen, dat de man Czerny heette.

„Czerny heet die kerel; 't is nog wel een Hongaar; hij ruide de matrozen van onze oorlogsvloot op.”

„En nu komt hij hier, om met zijn kameraad de verlofgangers op te ruien,” voegde er de jonge vaandrig aan toe. „Ik ken hem wel, dien Joseph Pogány; 't is ook zoo'n muiter van onze vloot. 't Is een Jood, en hij lijdt aan hoogmoedswaanzin.”

„Spreek niet zoo luid!” waarschuwde Hollán.

„Ze mogen 't gerust hooren, de vlegels! Ik ben niet bang voor hen.”

Zoo sprak de vaandrig. Het was het jonge, onstuimige Hongaarsche bloed, dat hem zoo deed spreken.

Hollán zweeg; zwaarder hingen de wolken op zijn voorhoofd. De onbeschofte houding dezer beide muiters was een teeken des tijds; het hellende vlak was het; het proletariaat scheen uit zijn slaap ontwaakt, om een dreigende houding aan te nemen. Hij had het tot zijn schrik vandaag reeds herhaalde malen opgemerkt.

(Wordt vervolgd)

Verloren, verloren geploegd en gezaaid — Als God in de voren geen zegen laat gaan.

7898

— ZEE —

oooo

O zee, zee, zingende zee,
voer m' in stille droomen mee
op uw wiegelende golven,
onder bruischend schuim bedolven,
zachtkens op en neder deinen,
in uw meetloos diep verdwijnen,
sluim'ren in uw eenzaamheid,
die u mijne ziel benijdt;
Vrede van uw stille sfeeren
wekt een nieuw en schoon begeeren
om te leven en te zijn
and'ren groot, mijzelven klein.
Zee, zee, zingende zee,
in uw zangerig lied ruischt wondere vree,
als de hemel slechts kan geven
in een menschen zieleleven;
'k zie, in zoeten droom verloren,
die geen wereld kan verstoren,
droom van 't eens volmaakt geluk,
vrij van alle zondendruk,
't heilig, heerlijk, zalig leven,
dat mij God alleen kan geven!

H. W. R.

